

Finansudvalgets Opfattelse; thi Ministeriet bør ikke uddele disse Penge saaledes, at der dannes sig en Klasse understøttede, som føler sig sikre paa aarlig Understøttelse, og som føler sig fornærmede, naar de ikke faar det. Understøttelserne er bestemt til at gives til Opmuntring til de vekslende Ansøgere og skal netop ikke foregribe fremtidige faste Understøttelser. Selv om der er enkelte, der opnaar at faa Understøttelse udover 3 Aar, saa er dette ingenlunde nogen Regel, og det foregaar næsten altid med Afbrydelser. Der er desuden saa overordentlig mange, der søger disse ikke videre store Midler, saa det er paa Forhaand sikkert, at alle ikke kan komme med. Det er baade for de Embedsmænd, der har med Uddelingen at gøre, og for mig et overordentlig pinligt Arbejde, fordi man er sikker paa, at man maa udskyde Folk, som man i og for sig mener skulde med. Jeg har kun sat 3 nye skønlitterære Forfattere ind til Understøttelse, og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at ingen af dem er hverken mine Aandsfrænder eller Bekendte af mig. Den ene er cand. theol. og religiøs Forfatter, og jeg har ogsaa genoptaget en anden cand. theol., som foruden at være skønlitterær Forfatter vistnok er Religionslærer — det var en Forfatter, som min Forgænger havde udeladt i 1923, fordi han i 1922 havde faaet Understøttelse, akkurat ligesom jeg i 1924 har udeladt den antibrandsianske Forfatter, det ærede Medlem Hr. Pinstrup omtalte, som havde faaet Understøttelse i 1923. Hvis der overhovedet af det ærede Medlem Hr. Pinstrup kunde ydes en Socialdemokrat Anerkendelse, saa tror jeg endda, at jeg maatte have kunnet vente Anerkendelse for min Uddeling, idet jeg, før Arbejdet med Uddelingen paabegyndtes, angav som den Linie, jeg ønskede fulgt, at disse Understøttelser i højere Grad skulde komme Provinsen til gode, og dette er sket baade overfor Lokalhistorikere og overfor Musikere, der særlig har arbejdet i Provinsen. Jeg føler mig derfor ganske overbevist om, at der ikke er det mindste Grundlag for en Kritik af de foreslaaede Understøttelser.

Der er endelig til Slut en Sag, der er rejst af det ærede Medlem Hr. Wiinblad. Det ærede Medlem forespurgt mig om Flytningen af Folkemuseet, som forleden Dag er blevet ramt af et alvorligt Uheld, der bør være et Memento til os. Allerede inden dette Vandskade-Uheld var jeg i Færd med at udarbejde en Plan om Museets Overflytning til en Stok i Kastellet, en Overflytning, der ogsaa er nødvendiggjort ved, at Lejemaalet i Panoptikon kun kan for-

nyes for kort Tid. Den finansielle Situation er jo ikke løfterig overfor Byggeplaner, men hvad der her gør Udsigterne bedre, er, at der ved en Overflytning kan indvindes ikke blot Renter af den krævede Kapital, men at der ogsaa kan blive Besparelser fra Lejesummen tilovers til nogen Amortisation. Jeg haaber derfor, at det skal kunne lykkes at faa dette for vort Folkelivs Historie saa righoldige Museum bragt under bedre Forhold, og det glæder mig, at jeg her i Tinget vil have en saa varm Ven af Museet, som det ærede Medlem gennem Aarene har været.

Justitsministeren (Steincke): Jeg føler en uimodstaelig Trang til at begynde med en Tak til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, fordi hans oprindelig skarpe Kritik over min manglende Selvkritik nu er blevet reduceret til det ene Ønske, at denne Selvkritik delvis vil søge sig andre Former. Jeg kan berolige det ærede Medlem og alle andre, der forlanger, at en Minister altid skal tale Sandhed, men aldrig maa sige Sandheder; thi, som Goethes Kat siger: „Aarene blidner Gemyttet og fremslækker mange lykkebringende Løgne.“ De runde og glatte, for alle virkelig tiltalende Rullesten opstaar først ved tilstrækkelig langvarig Skvulpen i Strandkanten.

I øvrigt skylder jeg det høje Ting en udførlig Redegørelse for den indledede nye Praksis overfor farlige Sædelighedsforbrydere, det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Rode har rejst. Men forinden jeg gaar over hertil, vil jeg ganske kort besvare forskellige andre Forespørgsler og Henvendelser, der vedrører Justitsministeriet.

Om Forholdet mellem Færøerne og os hernede har jeg intet væsentligt at føje til, hvad jeg fremhævede forleden, men jeg har med Interesse læst de forskellige Udtalelser, der ogsaa senere er fremsat af ærede Medlemmer, og der skal fra Justitsministeriets Side blive gjort, hvad vi formaar i dette Spørgsmaal, ogsaa med Hensyn til en bedre Forbindelse med Færøerne og en livligere Samhandel.

Til det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen vil jeg blot bemærke, at jeg ikke har udtalt mig anderledes om Markhypotek-sagen, end at jeg har sagt, at en Særlovgivning paa dette Omraade til Fordel for de umyndiges Midler ikke var mulig. Overhovedet ser jeg ikke, at der for det ærede Medlem har været nogen Grund til at beklage Regeringens Stilling til Markproblemet, al den Stund det ærede Medlem — og heri er jeg ikke uenig med ham — selv